ΓΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΣΙΝΤΡ. ΣΤΑΛΙΝ

ΑΠ ΤΙΣ ΚΟΛΧΟΖΝΙΤΣΕΣ ΤΥ ΡΑΙΟΝ, ΠΥ ΔΥΛΕΒΙ ΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ ΜΤΣ—ΣΤΟ ΓΕΟΡΓΙΕΒΣΚΙ ΡΑΙΟΝ ΤΥ ΒΟΡΙΥ ΚΑΦΚΑΣΥ

ΕΚΔΟΣΙ
ΤΥ ΥΚΡΑΝΙΚΥ ΚΡΑΤΙΚΥ ΕΚΔΟΤΙΚΥ
ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ

— Δόθικε για στιχιοθέτισι 15-XII-33. —
— Επιτράπικε για εκτίποσι 26-XII-33. —
Εκδοτικό εθνικόν μιονοτ. 28-Ε. Τιράζζ 1000.
Γορλίτ 2432. Αριθμός παρανκελίας 8978.

ПЕРЕВОД Г. КОСТОПРАВ
ОТВЕТ. РЕДАКТОР Л. ЛЕО

ΑΓΑΠΙΜΕΝΕ-ΜΑΣ ΦΙΛΕ, ΣΙΝ. ΣΤΑΛΙΝ!

Στα όλα σίφτε πες αύτο-μας το γράμα πελίγυμε Σας κε ς' όλο το Κεντρικό Κομιτέτ τις μπολςςεβίκικις πάρτιας ζεςτό πυλαςίς.

Πελίγυμ-ςας χαμπάρ, ότι όλα τα έντεκα κολχόζια τυ δικύ-μας ΜΤΣ χαιρλίδκα μπιτράιςανε τις δυλιές στο τζόλι. Στιν όρα τζάλεπςαν κε αλόνιςαν το ζα.ρέ, δόκανε τιχατάρ χριάςςκεντον στο κράτος κε τι ναςυροπλάτα στο ΜΤΣ, μπιτράιςανε το στυρυτιρέςςο σπέρνιμο, κ' έςπιραν αχ το πλάνο νκυρέ πολά. Ανταχ μέτριςαν-το, τιχαντάρ ντικιέδ πας το τρυντοτέν κε στις ςιμά μέρες θα πςςιρύμ να μιράζυμ ζαιρέ χαρςςύ στα τρυντοτνίδα.

Ας αφτό κεμόνο πςες μις ίχαμε μέγα γιορτί. Σςένκα, με το μέγα χαρά γιόρταςαμε εμίς το μπιτράιμο τις ντογρύδικις κολχόζικις δυλιάς, πύιο ίχε ατίτκα καλά αποτελέζματα (ρεζυλτάτι). Κε νύνιςαμ εμίς, ι γινέκες, ανάμεςα-μας να γράφτυμ Σας πας δικό-μας το κολχόζικο ζίςμο, μα στο πολά πας δικό-μας το γινεκύ χιςμέτ, τίλογα αφτό μεταλάχκετ μέρα ς μέρα, πύιο ντρανάτο κάθε ις-πα με δαφτύτ τα μάτια.

Ι ΓΙΝΕΚΑ ΕΝ ΤΟΡΑ ΤΕΚΜΙΛ ΣΑΜΟΣΤΟΓΙΑΤΕΛΝΙ ΑΝΘΡΟΠΟΣ

Λαχίρτεπςαμε εμίς στις ςομπράνιες κε χόρια ανάμεςα-μας για το Δικό-ςας το λόγο στο ςιέζντ τον κολχόζν.κονυντάρνικον, πυ ίπετε Εςίς κάμπυςα λόγια κε για τι μας, τις κολχόζνιτςες. Σις ίπετ, ότι ι γινέκες πες το κολχόζ ίνε

μεγάλι δίναμι, ότι τα κολχόζια δόκαγ-μας τζαρά να στέκομιτς μπαραμπάρ με τυς άντρες κε ότι εμίς, ι γινέκες, χριάζετε να ςαχιντραέδυμε τα κολχόζια κε να πιάνυμ ς' αφτά μπέκκα. Κατινό αλίθα εν αφτό. Αιτς-πα εν. Τα κολχόζια έκαμαν-μας ςαμοστογιάτελνι κόζμο, άμα ος ατότες εμίς ίμυνετς μόνο μπάμπες. Το ίλεγαν-μας άιτς, δεν ίτυνε κυτυρύ. Μις όλο-μας το ζίςμο — αχ το κνι ος το μυρμόρ — τράδαναμ διπλό ιςςλετράιμο κε δεν ίχαμε δαφτύ-μας νταύςς. Δύλεδαμε μις απ τυς άντρες πολά, μα νικοκίρις πάλι δεν ίτυνε «ι μπάμπα» — ίτυνε ο άντρας. Ο άντρας τράδανεν ιςςλετράιμο κε άτχο γαριπλίχ, μα ι γινέκα — δέφτερο πολά. Μα ίρτεν αλιθινό ζίςιμο για τι χοριάτικι τι γινέκα-πα. Ιφεραν-μας αύτο το ζίςιμο τα κολχόζια.

Ας πέρυμε μικρό παράδιγμα. Ιτυνε ςίφτε στα χοριά ατίτκα μόντα — να κυπανίζνε τις γινέκες. Λίγ' δριςςκάταν-ταν άντρες, τίνα δεν κυπάνζαν τις γινέκες-τυ. Γιά πιν-μεθίζ, γιά υγρέδ, κανά χατέ, γιά μόνο κζέιν χυλί-τ — αμάν πςςιρά κυπανίζ τι γινέκα-τυ. Καμπός τα χτινά-τυς χίεδαν να έκρυγαν, α τις γινέκες-τυς κυπάνζαν-τις.

Κόμα αχ τι ρεδολιύτςια στέρας-πα το κυπάνιζμο τον γινέκον στα χοριά κύτεδιν ταχάτ νόμυς ίτονε δγαλιμένος ατίτκος, ότι δεν εςς τζαρά τ' γινέκα να τιν κρύις. Κυπάνζαν αχ το ςιφτεζνό λίγο, μα πάλι κυπάνζαν. Αλίθα, ίςςεν τζαρά να δάινες στο ςυτ κε να πέριςςκες ραζδότ-πα. Αμα τίς ίςςεν ιςςτάχ να πςςίρανεν ατίτκο χαλαμπαλίχ; Απ τον άντρα-συ, γιά κε απ το νικοκιριό-τυ όλο-ένα μπδίνα-πα δεν πάις, βαριά δυλιά ίτονε μαναχίτς ι γινέκα να χυλαντράιδεν το νικοκιριό, δίχος τον άντρα. Το νικοκιριό ζορλάιδεν-μας να τα νταγιάνεδαμ όλα-πα, τα ντοςέματα-πα.

Γιά ατόρα, πύ δάιν ατόρα ι μόντα να κυπανίζνε τις γινέκες. Ιτυνε ατίτκι μόντα κε πέραςεν. Αρταχ τρία χρόνια

θεν ίκσαμ μπδίνα κανίς άντρας να κυπανίζ τι γινέκα-τυ. Ι άντρες ίντανε πολά μυχάτ. Ι γινέκα απλόγυτς πςςίρσεν χαζανέβ τρυντοτνίδα, εςς απλογνύτς ντοχόντ. Στο νικοκιριό μαρέα αν πέρυμ, όχι ι γινέκα απ τον άντρα, μα τζάλκα ο άντρας απ' τι γινέκα καμ ζαβίςιτ, πος να λέις, αφτός χριάςςκετ τι γινέκα-τυ να τον πλίςςκ κε να τον ραφτ.

Ζερ αφτός μπορί τόρα να τιν κρύι; Μπαρόχ, αφτί φτιζ πάνο-τ μόνο, πος να λέις, ατίν ίνε ςιδεμένι τόρα όχι με το νικοκιριό, μα με τιν ταιφά, με τα μορά. Κε ς' αφτί τι μαρέα-πα, τα μορά το πολά έχυνε ντράνεμο αχ μάνα-τυς. Εντιριμ μάνα-τιν δυλέβ πες τι μπριγάδα, τα μικρά-τις-πα εν στι ντετπλοςτζάτκα. Ι γινέκα ατόρα ς' όλες τις μαρέις-πα εν τεκμίλ ςαμοςτογιάτελνι άνθροπος.

Μπορί να εν, ς. ΣΤΑΛΙΝ, αύτες ι γινεκίες δυλιέςμας να Σας φέννε άλιαχ πςιλύτςκες, μα αχ αφτές τις πςιλύτςκες ςορέφκεντον δικό-μας το πικρό γινεκύ χιςμέτ. Εμίς όλι-μας ακόμα έχυμ-τυ στο νύ-μας, δεν το ζιλμόνςαμ!

ΤΟΡΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ-ΜΑΣ ΕΝ ΑΝΙΧΤΑ,—
ΦΟΣΕΡΑ ΝΤΡΑΝΥΜΕ ΤΟ ΝΤΥΝΙΑ

Δεν το ζμόνςαμ εμίς αφτό-πα, ότι ι γινέκες ςίφτε τυ πολά δάιναν χαρςςύ ςτα κολχόζια. Δεν μπόρναμ να το μαθένιςςκαμ πύ μάς πάι ι πάρτιά-μας. Δε χριάζετε να μυλόνυμ το κρίμα-μας, τυς άντρες μπόρνις πολά λαφρά αχ τις γινέκες να μπιλτράιβες να γράφκυνε στο κολχόζ.

Ελμπέτ, ατότες-πα ίτανε ανάμεςα στις γινέκες ακτιβίςτκες, τίνα στάθανε στις πρότες γράδες. Ας λέγυμ μπάρι, ΓΥΕΝΚΟ Αναςταςία, ΠΑΣΣΚΟΒΑ Ιβδυτία, ΣΣΟΛΟΧΟΒΑ Κατερίνα. Αφτίν, άντα πέραζαν τιν κολεχτιβιζάτςια, πράταναν πες τι ςτανίτςα-μας ςαν ςοβιέτςκι πυχρυςςάρ, έφταγαν αγιτάτςια για το κολχόζ. Ιρκεν-τον ραςτ τον άντρα υρμυνέβνε-τον,

μα ι γινέκα-τυ νιατλέβ.—«Δε θέλυ να γράφκυμ στυ κολχόζ, τί θελς πέ!» Αμα τί κεμόνο ςί, αχμάχκο γινέκα,— λέι-τιν Γυένκο, — απ το καλό φεβς;» «Δε θέλο, — λέι, — πες το κολχόζ με τ' ένα πάπλομα να στζοπάχκυμ κε αχ ένα πινάκ πέςυ να τρόγυ αντ' ολνύς ντάμα. Μπέλτιμ, γο ιρέβυ να μαερέβυ χαςςίχια, μα στο κολχόζ να εν μόνο μπόρςτζ».

Ατίτκι αγιτάτςια πλιθένιςςκαν ατότες ι κυλάκι: ταπλός πες το κολχόζ όλι θα τρόγνε αχ ένα πινάκ κε θα στζοπάχκνε με τ' ένα πάπλομα, κε το πάπλομα αφτό θα έχι 70 αρςςίνια. Ιςο αχμαχλίχ, μα όλ-πα πίραν-το κε δάβαν. Φτιζ αντ' χυλί, ίρκεντον ραςτ, Γυένκο κε γιαγαλέβ. Στέρας πάλι κε πάλι πςςιρά υρμυνέβ. Τί τιάν ίτον-πα, δεν φυκρίθαμε τυς κυλάκυς, γράφαμε στα κολχόζια.

Αμα αφτίν, τίνα γράφανε στο κυλχόζ-πα, δέν πςςίρςανε ςίφτε να δυλέβυνε ντογρύδκα, μα ντράναναν ακόμα στις μαρέις κε φυκράταν-ταν το κυλάκικο παςςπάριζμο. Αλιαχ-ζάλκα μεταλάχτεν το ζίςιμο, δεν το αςςνέφταν ςίφτε. Κε ατότες πάλι ι γινέκες στο πρότο τον κερό πιμένιςςκαν πίςο. Δεν βγένιςςκαν στι δυλιά κε αν βγένιςςκαν-πα δύλεβαν τίλογα έρκετ ραςτ. Μα πάλι τα κολχόζιά-μας γάλια-γάλια διναμόνιςςκαν, κε μις-πα όςο δάινεν πολά μπιλτρέφκνεμιτς, ότι στο κολχόζ το ζίςμο κε ι δυλιά εν πολά καλίτερα.

Ντυςςμάνος-μας ς' αφτό τον κερό δεν κεμάτεντον. Γιάν το ίδεν, ότι τα κολχόζια διναμόνε, ότι το μαγανάιμο-τιν να γιρίζνε το ζίςμο πες το παλέο το τζιίρ δεν κζεν, τίλογα ίθελαν αφτί, αφτί νύνςανε να χαλάνυν τα κολχόζια απ' πέςυ μαρέα. Οργανόςανε ςαμποτάζζ, πύιο κςέρτο όλο το ΕΣΣΔ. Ι κυλάκι κε αμπαςςχάρεφτι ρυκοβοντίτελι τον κολχοζιόν αχ το δικό-μας τυ ματοφςίν κύτεπςανε πέρςι πολά κερό τις χλεμποζαγοτόφκες, τμάρεβανε τι ςοδιά με τα μεγάλα χαςέματα, κε πολνύς τυρταλάιςαν ςτο κλέπςιμο κε μύλομα τυ ζαιρέ. Αίτς-πα ςορμάτεκςαν το πολά αχ τι ςοδιά (υροζζάι).

Μα αφτό το ςαμποτάζζ έκλυςιν-ντόκιν πας τα κυλάκικα κεφάλια. Ιδαμ-το εμίς, πυ μαρέα τραβά-μας ο κυλάκυς, ίδαμε, ότι μπορύμε να παθένυμ κανά χατέ κε γνέφςαμ. Πςίρςαμ εμίς να βγάλυμε τις ρίζες τυ κυλάκυ απ τα κολχόζια κε τις ςτανίτςες, ι πάρτια δόκεν μας γιαρτίμ—πέλςιν κενύριο ρυκοβότςτβο, ςίκοςαμ τι δυλεφτάδικι ντιςτςιπλίνα.

Σςυμκά ίρτεν ςε μας το πολιτοντέλ. Κε μόνο ατότες μις ίδαμ-το κε έμαθαμτο, τίλογο εν το αλιθινό ρυκοβότςτβο στα κολχόζια. Στα όλα ςίφτε το πολιτοντέλ υςςαντράιςεν κε ςίκοςεν πάνο όλυς τυς εμπρυλάτυς, υντάρνικυς, ακτίβιςτυς. Με τον καθένα-τιν χοριςτά λαχίρτεβιν, έμαθιν το κριφό το νύνιζμα τυ κάθε ένα κολχόζνικυ, κε ολνύς τυς ντογρύδς κολχόζνικυς έζμικςεν τιάλο ςτενά.

Πςίρςεν το πολιτοντέλ να περάζ μεγάλι δυλιά ανάμεσα ςτίς γινέκες. Εχυμ εμίς ατίτκι γινέκα ςτο πολιτοντέλ, ς. Ερμακοβα Πολίνα Μακςίμοβνα, μύτλαχ καλό ιςάν. Αφτί μπαςςχάρεπςιν να γνεφά όλες τις γινέκες πες το κολχόζ κε να πέριτς κε να πάι πίςο-τις. Ι γινέκες τόρα πίρανε τον χριαζύμενο τόπο πες τα κολχόζια-μας. Μόνο αφτό-πα ςον, αν το λέγυμε, ότι απ 350 νυμάτ, τίνα πίρανε πρέμιες—150 ίνε υντάρνικι κε 200 υντάρνιτςες. Αύτο δε ίνε όλι-μας υντάρνικι, αφτί ίνε λον καλίτερι. Αφτί έδικςανε πραγματικί δυλιά στο τζολ, αφτί ίνε κε ακτιβίςτι—ομπςτζέςτβενικι. Ανάμεςα-τυς απ το μιςό πολά ίνε γινέκες. Ι δικές-μας ι γινέκες πέρυνε μεγάλο μέρος πες όλες τις δυλιές τυ κολχόζ. Εχυμε ατόρα γινέκες—γρακτορίςτκες, εν γινέκες κυμπαινέρςςες. Ινε καλές κομπαινέρςες αχ δικά-μας τα ςτανίτζνι κυρίτζα, ςαν τιν Τζερνικοβα Ανια κε τιν Κοντριαςςόβα Μαρία. Εν γινέκες—μπριγαδίρι, υτζότζικι, τζλένν τις πραβλένιας.

Παντύ-πα ι γινέκες δεν κάμυν τι δυλιά-τυς αχ τυς άντρες μπιτέρ, μα τοπς-τοπς ας αφτίνυς καλά-πα. Δεν εν

ατίτκι δυλιά πες το κολχόζ (αν πσσιράς απ το ρυκοβότστβο τυ κολχόζ κε να ςονς στο αλέτριζμα), δεν εν ατίτκι δυλιά, πύιυ ναμί μπαςςχαρέβ να το καμ ι γινέκα.

Αντα κρύι στο νύς αφτό τον κερό, πότε ι γινέκες δεν το ίκςεραν, πύθι μαρέα ινίχκνε ι πόρτες πες τιν πραβλένια, πότε αφτί φοβάτανταν να δάιναν ςιμά στον στανίτζνι αταμάν, ζερ ατότες ι γινέκα νόνζιν τις τζζυμαγιατλιχί δυλιές; «Γινεκὺ ι ςτράτα εν κυντό—αχ ςυμπά ος το παραςιτό»,—ίλεν το παλέο ποςλόβιτςα. Αιτς-πα ίτον. Ι γινέκα ίκςερεν μόνο το πράμα-τς, τα πινάκιατς, τ' ανκύνια κε τι βαριά δυλιά πες το νικοκιριό. Ικςερεν ακόμα αφτί ςτράτα στιν κλιςία, άντρατς τα μπυχτὲις κε πεθεράτς το τζόριμο. Αντα στάθαν τα κολχόζια τζιςτά,—όλο αφτό μπίτεπςιν αγίριςτα. Τόρα ι γινέκα μπεν όχι μόνο ςτις κολχὸζνικες δυλιές, μα ςτα γοςυντάρςτβενι-πα. Ι γινέκα μπαραμπάρ με τυς άντρες στέκετ ςμα στο βλαςτ. Α εμίς έχυμε διό ςελςόβιέτια. Απ' τυς 5 8 τζλένυς τυ ςελςοβιέτ ι 26 εν γινέκες. 5 γινὲκες ίνε χοριζμένες στο πρεζίντιυμ τα ςελςοβιέτ, α Στόλιαροβα Ιβδυτία ίνε τζλένος στο πρεζίντιυμ τυ Ραιςπολκόμ.

Να πότε δάλκςαν στο χοριό τα λόια τυ μεγάλυ-μας δάςκαλυ Βλαντίμιρ Ιλιτζ Λένιν για τ' αφτό, ότι κάθε ένα γινὲκα-κυχάρκα θα μπορί να κάνι ρυκοβοντίτ το γοςυντάρςτβο.

Ι γινέκες-κολχόζνιτςες δε ίνε τόρα γραματιζμένες αχ τυς άντρες μπιτέρ. Αν πὲρυμ τιν Ιβδυτιά Παςςκόβα, αφτί εν γραματιζμένα, μα ο άντρα-τις Παςςκόβ Πετρος γράμα δεν κςερ. Έμπρο άιτς δεν ίτυνε. Εμπρο, ίτυνε, βαριά δυλιά ιτυνε να ίβρεςςκες στο χοριό γραματιζμένι γινὲκα, ατόρα, τεκμίλ άλο-λυγάς, βαρὶ εν να βρίςςκς αγράματι γινὲκα. Ελμπέτ, γράμα εμίς δεν κςέρυμ πολά, μα πάλι στο διαβάζμο κε στο γράπςιμο αχ τυς άντρες-μας πίςο δεν πιμὲνυμ. Για τυς γιαςςλάρυς δε λέγυμε τίποτε-πα. Για τ' αφτίνυς στο πύιο θέλν

μάθιμα ι στράτες εν ανιχτές: εμ στα σκολιά, εμ στα τέχνιχυμια εμ τιάλο πςιλά. Τόρα όλα τα μικρά-πα μαθένυν, μα ςίφτε ένα-δία κυρτζίτζα δάιναν στα σχολιά, τάλα τα πολά πιμένισςκανε στο όλο-τιν το ζίςμο αγράματα.

Τίλογα λυγάς ας αφτό όλο στέρα μις δε θα πιάνυμ στα κολχόζια; Μις έχυμ στο νύ-μας, ς. Στάλιν τα δικά-σας τα λόια κε σαχιντρέβυμ τα κολχόζια γιαν το ματί-μας το φος. Ατόρα άρταχ εμίς έμαθαμ-τυ πύ μας πάγυνε τα κολχόζια κε τίλογι σιμαςία (ζνατζένιε) αφτά έχυνε για τα μας.

Εςίς, σίντροφε Στάλιν, πςιλά στέκεσετς κε μακρά ντρανάτε. Σις αχ τα μας σίφτε ίκςεριτ-το, ότι τα κολχόζια θα φέρυν βαχτλίδκο ζίςμο στον δυλεφτάδικο κολχόζικο κόζμο κε στα όλα σίφτε στι γινέκα στο χοριό. Μις αυτο αμάν δεν το μπιλτράιςαμε, μα ι πάρτια με το δινατό ςςερ έκλυσιν κε δάινμας απίςο-τις στι σοστί, αλιθινί στράτα. Ατόρα άρταχ τα μάτια-μας εν ανιχτά, φοςερά φένετε όλος ντυνιάς. Ας αφτό κεμόνο Σας, τον ιγέτι (βοζζτ) τις δικί-μας μεγάλις ι πάρτιας, μις λέγυμε δικό-μας κολχόζικο νάζις.

ΦΕΤΟΣ Ι ΔΥΛΙΕΣ-ΜΑΣ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΑΡΕΙΣ-ΠΑ ΕΝ ΚΑΛΑ ΑΠ ΤΟ ΠΕΡΣΝΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΝΚΥΡΕ.

Ατόρα φυχριθέτ, τί έχυμε μις φέτος. Ναμί το ζμόνατε, σιντρ. Στάλιν, ότι ο περςνός χρόνυς ίτυνε για μας βαρίς, ότι μόνο ςςυμκά; άντα ίρτεν σε μας το πολιτοντέλ, μις έβαλαμε άκρα στο κυλάκικο σαμποτάζζ κε πίραμ στυ ςςερ τυς τεμπέλιδέςμας.

Τιμάρεπςαμε εμίς φέτος 16,705 εχτάρια λυγάς-λυγάς κυλτύρες. Μαμυρλύχ τ' εν να λέις ίτυν άλιαχ καλό, αμα πάλι απ το περςνό νκυρέ πολά καλίτερο. Τ' έςς τζαρά να τα

βαλς-πα χαρςςύ-χαρςςύ. Τόπο τιχαντάρ ίχαμε, ατόςο-πα πέμνιν-μας, τα χρασίμια-πα δεν αρτραέφταν, πράμα ίχαμ αχ το περςνό-πα λίγο, αμα μεταλάχτεν ι δυλιά-μας κε αμάν μεταλάχτεν το μαμυρλύχ-πα. Πέρςι εμίς δόκαμε στυ κράτος (γοςυντάρςτβο) 24700 τσέντνερια ζαιρέ, φέτος—56,618 τσέντνερια. Πέρςι πας κάθε τρυντοτέν πέμνιν-μας στα κάμποςα κολχόζια απο 2 κιλά, ςτα κάμποςα απο 1 κιλό. Ιτανε κολχόζια, πύια πίρανε απ το κράτος ςπέρμα, φαγύρα κε ίρκεν-τον ραςτ — ναφαγά-πα. Ατόρα εμίς ςπέρμα κε φαγύρες έχυμε, τιχαντάρ χριάςςκυμιτς κε πας κάθε τρυντοτέν ντικιεβ-μας απο 5 κιλά κε 100 γράμια ζαιρέ. Στα κάμποςα κολχόζια ντικιέβ πολά παραπάνο από 5 κιλογράμια. Το κολχόζ «Πομπέτα», ας λέγυμ μπάρι, δύι απο 6 κιλά στο τρυντοτέν, κολχόζ «ον. τυ Καλίνιν»—6 κιλά, «Πλατί Στράτα»—7 κιλά, κολχόζ «Ντζζυγελί»—7,700 γρ., κολχόζ «Σορεβνοβάνιε»—11 κιλά.

Τίλογα ντρανάτε, τα κολχόζια ςε δικό-μας το ΜΤΣ όλα δεν πέρυνε ένα λυγάς άχ. Δεν δύλεβανε όλι ένα-λυγάς, ένα-λυγάς μαμυρλύχ-πα δεν ίχανε. Μα τίλογα μακρά δάβαμε εμίς έμπρυ απ τον περςνό χρόνο, πότε πὲριςςκαμ απ το κράτος προντὺκτε; για το φάιμο! Τρίς φορὲις πολά ζαιρέ δόκαμε φέτος στο κράτος κε πέντε φορὲς πολά πὲρυμε πας το τρυντοτέν.

Αιτς άν εν-πα, να μαχτανέφκυμιτς με δικό-μας το κολχόζ δεν γιαραςςέβ. Ιςςεν τζαρά να πέριςςκαμε τιάλο πολά ζαιρέ κε τιάρ-πα να ίχαμε πολά μέγα. Ας λέγυμ Σας ατίτκο φακτ: κάμποςα υτζάςτκες, πυ ίχαμε ςπερνιμένο οζίμα, δόκανε απο 20 τςεντνέρια από κάθε εχτὰρ, μα καμπόςα—από 6, απ 3 κε από 2-πα. Τὶ κεμόνο ίντονε άιτς; Εμπρο αν ίτυνε, να ίλεγαν: άιτς βλόιςεν-το ο θεός, μα εμίς το κςέρυμ τί κεμόνο ίντυν άιτς. Στο κολχόζ «Καβκάζ» ας λέγυμ

μπάρι, το οζίμας ςιτάρι, πύιο ìτονε ςπερνιμένα ςτις 16 τυ Οχτόβρι, δόκεν απο 19 τςέντνερα ςε κάθα εχτάρ, α το ςπάρτεν ςτις 15 τυ Νοέμβρι δόκεν μόνο από 3 τςέντνερια. Νά πύ εν το κεριότερο μαανά. Αν θα ςπὲρνυμε αργός το οζίμας ςιτάρ—ςπορά-μας θα να εν χαμένι!

Τὶ να ίτυνε, έντιριμ αν θα ςπέρνιςςκαμ ολο-μας το οζίμα ος τις 16 τυ Οχτόβρι κε καλά αν θα ετίμαζαμ τον τόπο; Μις θα γιόμοναμ οκςυ-απέςυ ςιτάρ! Χαςιβετλέβνε τόρα κολχόζνικι, ότι τεμπὲλικα δύλεβαν πὲρςι, μα το πέραςεν—άρταχ δεν το γιρίζ' ς ακςαπίςα. Αμα εμίς με τ' χαρά μπορύμε να ςας το λέγυμε, ότι φὲτος ςτυρυτιρί όλο-μας το ςτυρυτιρὲςςυ ςπορά μπιτράιςαμ-το ος τις 10 τυ Οχτόβρι,—ςε $1^1/_2$ μίνα απ το περςνό το χρόνο γοργά. Εςπερναμτο-πα πολά καλίτερα κε έςπερναμ αντίς 5 χιλιάδες εχτάρια $8^1/_2$ χιλιάδες εχτάρια. Τα οζίμες-μας χλοίζνε αμα μιτάκς—αντα ντρανάς πάνο, ςςέριτ καρδίας!

Το αλόνιζμο φέτος μπιτράιςαμ-το ςτις 25 τυ Αβγύςτυ, πέρςι αλόνιζαμ μία κε δέφτερο αργός ςςυμκά. 'Αιτς ςτα όλαπα: πύ τιάν ντρανάς, παντύ-πα ι δυλιά εν άλυ-λυγάς.

Ας πέρυμ τις μολοτίλκες. Φετιζνὸ τον καλτέρ ίρτεν ραςτ να χαντρέβυμ τυς μαςςινίςτυς για τις μολοτίλκες κε να ιςάζυμ τις μολοτίλκες, πιρναμί πςςιρύμε τ' αλόνιζμο, μα ατόρα άμα μπιτράιςαμε το αλόνιζμο, πςςίρςαμε να τις ιςάζυμ. Ατόρα αφτὲς εν ίτμες, αν θελς—άβρι πςςίρα αλόνιςι ντάμα. 'Αρταχ φὲτος ς' όλες τις δλίες-μας μις έκλυςαμε ςτιν καλί μαρὲα, το έρκετε το χρόνο θα πὰγυμε τίαλο έμπρο.

Σ' αφτό-πα εν, τίλογα μις ντρανύμ κε ςτέκυμιτς, ι χιριότερι φαιντά απ τα κολχόζια, ότι πες το κολχόζ εςς τζαρά άλιαχ τζάλκα να υςτρέβυμε το νικοκιριό-μας κε να καλιτερέβυμ το ζίςιμό-μας. Αφτό δεν εν μονονικοκίρικο κικοκιριό, αντα ζγαλίς όλος το ζίςμο πες κανά χαπέτςα τόπο κε όλος το ζίςμο τραβάς γαριπλὶχ. Στο κολχόζ κὰθα κενύριο

ζαμέτ φερ μεγάλι φαιντά, κε τιάλο τζυνατρέδςε έμπρο. Πες το κολχόζ ς' κανά δία-τρία χρονία εμίς μπορύμε να υςτρέδυμε ατίτκο νικοχιριό, τίλογο έμπρυ καμία-πα κε κανίς-πα ςτον ίπνο-τ-πα δεν ίδεν. Απ αφτό κεμόνο ατίτκο ςςένκο εν ι δυλιά πες το κολχόζ, ότι αφτί ι δυλιά όχι άρταχ ατόρα δύι μεγάλο φαιντά, απ τι μονοκίρικια δυλιά νκυρέ, μα λον το χιριότερο, αφτί υςςαντρέδ-μας να έχυμε ςτα σιμά τα χρόνια πολά μεγάλα τιάρια, τίλογα γιχ τον δαφτό-μας, άιτς κε ςτο κράτος-μας.

Εςίς ίπετ, ς. Στάλιν, ότι ςτα σιμά τα 2-3 χρόνια όλι κολχόζνικι θα ςικύνε ςτο κενύριο μπαςαμάχ κε θα νίςςκυνε ζαζζίτοτζνι. Αλίθα, άρταχ νίςςκυμιτς ζαζζίτοτζνι, μα πας αφτό εμίς τι θα να ςτὲκυμιτς. Να πάγυμ έμπρο. Δικό-μας το όσιμο δε θα ςτέκετ. Τιάλο ςςένκο κε πλύςςκο να νίςςκετ το ζίσιμο-μας. Αύτο άρταχ ατόρα φένετ. Δικόμας τόπος— εν άλιαχ πλύςςκο τόπος, μα πυςύρκο νικοχίρι ὶχαν-το ςτα χέρια-τυς. Μόνο ατόρα πίραντο ςτα χέρια τυς αλιθινὶ νικοχίρι, μόνο ατὸρα ο τόπος-μας θα πςςιρά να δύι καλό μαμυρλὺχ. Μις να δόκυμ τα ςςιέρια τιάλο πολὰ ζαιρέ κε προντύκτες, μις θα πάρυμ απ τα ςςιέρια μιχανές κε τεχνικί, μις θα κάνυμε τ' χόρα-μας (ςτρανά) όμορφο μπαχτζέ, ςτζοπαγμένο με το τζιτζάκ. Κε να ζύμε άιτς, ότι αν τα μας ντάμα να ςςέρυνε όλος ο δυλεφτάδικος κόζμος!

ΑΠ ΤΟ ΕΝΑ-ΔΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΕΡΑ—ΤΑ ΧΟΡΙΑΤΑ-ΜΑΣ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΝΙ ΑΓΝΟΡΙΖΜΟ

Τί μπορί να καμ το κολχόζ, ας εν-κε μόνο αν δαφτότ τυ δίναμι (σίλα), φένετε απ το ατίτκο μικρό φακτ. Γιαναςςά ς δικό-μας το χοριό περνά μικρό γριντζό ποταμίτς Κυρά.

Φαιντά απ' αφτό 'τ' εν κανά-λυγάς-πα, μα ζαράρ μέγα. Πες το ποταμί το σαζλόβ μόνο πλιθένισσκαν κανάρια, πύια νταγατράιβαν πες τα χορίατα πσίχυ κε άλα μαράζζα. Κατό χρόνια εν το στέκετε το χοριό-μας σμα στο ποτάμ κε τίποςπα δεν μπόρναν να το έφταγαν. Αμα τόρα ο νατζάλνικος απ δικό-μας το πολιτοντέλ λέι-μας άλιαχ καλό κε λαφρό πλάνο: να τινιαχλέβυμ το ποτάμ με τα καμπόσα τινιάχια κε να κάνυμε τυμπυγιύχια (αχ τα πύια να ντρεσς το νερό). Ατότες το σαζλόβ λòρια στο ποτάμ να στζυπάχκετ με το νερό, να χάνε τα κανάρια, κε αντ' αφτό ντάμα πσίχυς-πα. Πες τα τυμπυγιύχια θα υστρέβυμε πσάρια. Μα αύτο εν λìγο. Σμα στα τινιάχια εσς τζαρά να στέγνυμε μικρές ιλεχτροστάντσιες. Εμ φοσερὲνυμ τα χορίατα-μας κε εμ θα αλονίζυμε με το ελεκτρίτζεστβο. Αν θα κάμυμ όλες αφτές τις δυλιές απλόγυ-μας, απ τις μιχανές για τιν ιλεχτροστάντσια μπασσχά, τἆλα όλα-πα να μας κζένι άλιαχ μυφτ κε δε θα εν στεβαρό να τα κάμυμ. Κε κάμυμ-το-πα! Υρταχκά, ολ' σεναντόπ τί κιάν εν-πα μπορίς να το κάμς!

Εμίς ατόρα-πα άρταχ έχυμε ιλεχτρικό φος. Στι στάντσια Σοβέτσκαια κόμα τί εν έστικσανε ιλεχτροστάντσια. Με αφτό δυλέβι κινό, φοσέρναν τα μισαρέις κε 30 σπίτια κολχόζνικον έχυνε φος. Α ος τις 7 τυ Νοέμβρι, στιν επετιρίδα τυ Οχτόβρι, θα περάσυνε φος σε 100 κολχόζικες κ^{ε}αρτίρεστιάλο, στα όλα σίφτε στα σπίτια τον κολχòζνικον-υντάρνικον. Περνά χρόνος—δίο κε τα χοριάτα-μας δε θα πέρνε αγνόριζμα.

Ατίτκες έχυμε επιτιχίες κε ατίτκα εν τα τζαράιδα-μας στο σμα τον κερό. Ελμπέτ, εμίς καλά το μπιλτρέβυμ, ότι ζαμετλίχια εμίς κόμα θα εχυμ. Σοστά σις το ίπε-τ, ότι το καλό το ζίσμο λαφρά δεν δόχκετ στα χέρια-μας. Μα λον το βαρί, τί κιάν εν-πα, άρταχ πèμνιν απίσο. Λον το βαρί ίτυνε σοστά να οργανόσυμε τι δυλιά πες τα κολχόζια, να

στέγνυμε μπέκκυ δυλεφτάδικι ντιστσιπλίνα κε να μαθίζυμε τον κόζμο να δυλέβυν ντογρύδκα. Αύτα όλα πες δικά-μας τα κολχόζια άρταχ εν. Μις δεν λέγυμ, ότι άρταχ δε θα ίνε τεμπέλιδες, ότι άρταχ όλ-πα ίντανε σοζνάτελνι: Τα παλέα τα υνέρια, σαν τα τσέπρις, απσά δεν χάνε. Ερκετ ραστ χυπαρέβς-πέρστο, μα αφτό πάλι φανερύτ, χυπαρέβστο μία κε μία τιάλο ος πυ τεκμίλ δεν το χάνς απ' πάνο-συ. Λιτς αφτά τα υνέρια-πα. Ελμπέτ, ακόμα πολά θα πολεμίσυμε με τις τεμπέλιδες. Αμα εμίς λέγυμ, ότι πες δικά-μας τα κολχόζια τεμπέλιδες δεν έχνι μιντάν. Μις δεν λαλασσέβυμ-τς. Δεν δυλέβς—δε θα τρόις, αν δυλέβις πυσύρκα, πυσύρκα θα τρόις-πα κε ακόμα όλ-πα βάλνεσε στο μισχίλ.

Χαντίρ κε σαιγί πες το κολχόζ έχι μόνο αφτός, τίνα εσς πολά τρυντοτνίδα, διλαδί (τ. ε.) αφτός, τις δυλέβ ντογρύδκα κε καμ το κολχόζ φαιντά. Ατόρα γιασσλάρ αντα παντρέβνε, πάγνι ροτύν στι κοντόρα: πολά τρυντοτνίδα εσς νιφ γιόχσαμ λίγα, υντάρνικος εν γαμπρός γιά γιόχ.

Οργανιζέβανι ντογρύδκι δυλιά στο κολχόζ—αφτό εν το χιριότερο το έχυμε τόρα. Κέ ταχάτ τα πολά-μας εν ακόμα ιχσίκκα, κόμα δεν ζυμ τίλαγα πρέπ ράτκα, μα αύτο εν πες δικά-μας τα χέρια κε όλο, το χριάζετε, απ' αδό εκί μαρέα μις θα το έχυμ.

Ταχσικό-μσς ντυσσμάνος ακόμα δεν πιθερέν. Πρέπι να ίμετς μυχάτ. Ακόμα μπορύμε να φλάγυμ απ' αφτόνα πολά χατέιδα. Μα αδό-πα μις νικίσαμε. Τίλογα τιάν μαγανάιβαν ι κυλάκι, τίλογα τιάν κλόσσκαντan, άμα πάλι δε κζέιν αιτς, τίλογα ίχαν στο νύ-τυς. Χυλντάιβαν πάνο-μας στα 1918-19. Χτίπισαμ-τς! Πέλσανε αγιτάτσια χαρσσύ στα κόλχόζια, πλιθένισσκαν λυγάς-λυγάς κυλυντόρια κε πσέματα. Δεν τυς φυκρίθανε κόζμος! Εχυμε κολχόζια. Χύστανε κε πες τα κολχόζια, τίλογα μπόρναν έφταγαν ζαράρ: χαλότιζαν το πράμα,

τςάκοναν τα τράχτορια κε τις μιχανές, μα αδό-πα φανέροςαντς κε καρτακόλςαντς. Φέτος-πα ανικςκά κε καλτερί ίλεγανμας: κυτυρύ, ταπλός, υρνέφκεςετς, όλο-ένα τίπος-πα δε θα πέριτ, όλυ-πα να πάι πκαχ ςςερδί το ραδ. Αδό-πα τίλογα ίπαν δε ίντον. Στο παλέο το ζίςιμο γίριζμο τ' εν! Δε ντρέχνε τα ποτάμια ακςαπίςα! Δε θα ντρανύν μία τιάλο κυλάκι το περαγμένο-τυς το ζίςμο!

ΦΥΚΡΙΘΕΤ, ς. ΣΤΑΛΙΝ, ΚΑΜΠΟΣΑ ΑΧ ΔΙΚΑ-ΜΑΣ ΤΑ ΙΡΙΤΖΑΙΔΑ ΚΕ ΑΡΑΤΕΜΑΤΑ.

Αμα εμίς πάλι ςαέδυμτο, ότι ακόμα δεν κλόθυνε όςυχριάζετε προςοχί (δνιμάνιε) στις γινέκες. Το πολά πάλι νκυτζιρέδνε ςτο ρυκοδότςτδο τυς άντρες, πας κολχόζνιτςα ντρανύν άιτς, θαρίς αφτί πέμνιν άλιαχ απίςο. Αύτο δεν εν ςοςτό. Α μις έχυμε έντεκα κολχόζια κε ος τατόρα-πα δεν εν καμιά γινέκα πρόεδρος τυ κολχόζ. Καλό, αν ίτανε όλι ι προέδρι ςοςτί νικοκίριδες, τότες νά ίλεγαμ-πα τίπος πάνο-τον δε θα ίχαμ υκύμ—όλο ένα άντρας γιόχςαμ γινέκα εν στο ρυκοδότςτδο, τέκας δυλιά ας πάι καλά. Μα μις έχυμε πυςόρκο πρόεδρυς-πα. Στο κολχόζ «Πομπέτα» ο πρόεδρος δρέθιν αναφέλιτος. Μετάλακςαν-τον, άλος-πα δε ίτυν ςοςτός. Μις νυνίζυμ—χριάζεντυν να δάλιςςκαν κανένα απ τις γινέκες. Κάμποσες γινέκες-μπριγαδίρι μπιλτράιςανε στι δυλιά-τιν, ότι αφτές χυλαντρέδνε τον κόζμο πες τις μπριγάδες-τυς ας καμποςνύς αγύρ καλά. Χριάςςκετε στο πρεντςεντάτελςτδο-πα να χορίζυμτς.

Μις παρακαλύμ-ςας, ς. Στάλιν, να κάμιτ γιαρτίμ να πάγνε έμπρο ι γινέκες. Να πίτε στιν κιδέρνιςί-μας (πραδίτελςτδο) κε στον ς. Καλίνιν ας δγάλυν ατίτκι ποςτανοδλένια,

πος να λέις ακόμα δεν δύγον νομπάτ στις γινèκες πες τα κολχόζια.

Ελμπέτ, μίς χριάζετε κόμα πολά να μαθένομ για να μπασσχαρέβομε καλά να γιορυχλέβομε με το μέγα νικοριριό. Κε το έρκετε το σσιμό μις έχομ στο νύ-μας να το στιχίσομε στο μάθιμο. Να μαθένομ πολιτικά κε αγροτεχνικά γράματα. Δοσέτ-μας πολά χαρτία, πολά τετράδια, πος να λέις ι γινέκες στο μάθιμα έχονε μέγα ισστάχ. Σαν παράδιγμα, ι Γολοβτζένκο Φιόκλα, ι δικί-μας ακτιβίστκα, αφτί άρταχ να εν πενίντα χρονό, μα αφτί-πα με το ισστάχ πσσίρσεν να μαθέν. «Καλά αν δε κσέρο γράμα — λεί αφτί — δε θα μπορέσο να χυλαντρέβο τι μπριγάδα». Αιτς λέγνε ολ-πα γιορόντ κε γιάσς. Τίλογα σίμοσαμ εμίς στο γιορυχλάιμο με το ντζζυμαγιατλιχί ζίσμό κε νικοχιριό, το μάθιμα ίντονε σε μας εσς τζαρά να λέις γιαν το νερό στον διπσαζμένο τον άνθροπο.

Καλά ντόκιν στο νύ-σας, σ. Στάλιν, να οργανόσετ πολιτοντέλια. Ιρτανε αφτί στὶς δικί-μας τι στανίτσα, πύθι βρέθαν-πα, στα όλα-πα κάμνε-μας γιαρτίμ, μαθίζνε-μας. Χριάζετε όσο εσς τζαρά πολά να πελίτ στο χοριό γραματιζμένο κόζμο απ τα σσιέρια. Καλό να ίτονε αν πέλναμε τις κολχόζνιτσες στις εκσκύρσιες για να μπορύνε να ντρανὺνε τα δικά-μας γιγαντένια ζαβότια.

Κε ακόμα, σ. Στάλιν, θέλομ να σι λέγομ κάμποσα αχ δικά-μας τα ιριτζάιδα κε αρατέματα. Το πρότο ατίτκο:

Μις καρτακὸλσαμ χάσαμ αχ δικὲς-μας τις στανίτσες τυς κυλάκυς, τίνα έφταγανε ζαράρ κε χάλανανε το κολχόζικο χτίσιμο, κε τί ντρανύμε ατόρα; Καμπόσι-τυς ας ν' όρα-τιν έμπρο γίρσαν στι στανίτσα κε πάλι πσσίρσανε τι ζαραρλίδκιτυς δυλιά. Ατίτκο κόζμος ίχανε χάμποσο χαμπαγιάτ στο περσιζνό κυλάκικο σαμποτάζζ. Μις αρατὲβομε — ναμί πελίγυνε τυς κυλάκυς ος ατότες, ος πυ δε θα το πέρνι στο νύ-τιν

καλά, ότι στο παλέο το ζίςμο γίριζμο δεν εν. Ναμί γιρίζνε να χαλάνε το δικό-μας το ςοςιαλιςτικό χτίςιμο.

Αύτο εν δικό-μας το πρότο αράτεμα.

Το δέφτερο—για τα προμτοβάρια. Δεν εν πολά να λές, τοβάρια τόρα εν πολά, αχ ίτυνε ςίφτε νκυρέ. Δικί-μας ι κοοπεράτςια-πα εν ςακιχτό. Μα όλο τ' μααvà εν—τα τοβάρια δεν εν πάντα, τίλογα πρεπ. Τοβάρια εν πολά, μα έρκετ ραςτ τ' εν να μπιλέζς, δέν εν μπικενιμάτ. Μα στα όλα κιριότερο—το κάτζεςτβο-τυς εν πυςύρκο. Μις άρταχ δεν το κάμυμ χαίλ να πέρυμ κανα-λυγάς μπαςμαδίτςα γιά κανα-λυγάς ςαπόζζκις, ας λέγυμ μπάρι, μα θέλυμ αφτά να εν καλà καματεμèνα. Αν λέχκετ ςατίν, ας μιάζ αλιθινό ςατίν, αν εν ςςαλίτς,—ας εν καλό ςςαλίτς, άιτς, αντα πέρις ςςε ας ςςέριτ καρδίας.

Μις απλόγυμας-πα άλιαχ πολά πολεμίζυμ για το κάτζεςτβο. Ελμπέτ, μις ακόμα έχυμε χρέος έμπρο στυς εργàτες. Μις ίμετς ιποχρεομένι να δόκυμε, αχ το δύγυμε ατόρα νκυρέ, πολά πςομί, βύτρυ, κρέας κε άλα τα λυγάς. Μις θα αρτραέβυμ κε θα καλιτερέβυμ τιν κολχόζικι-μας προντύκτςια, μα ι φάμπρικες-πα ας κάμυνε καλά τοβάρια. Απ το πυςύρκο τοβάρ φαιντά κανίς-πά δεν εςς. Μπορύνε, μπαρόχ, τα δικάμας τα ζαβότια να κάμυν καλά τράκτορια, αφτομομπίλια. Δυλέβυνε πας δικά-μας τα ζάνια τα τράκτορια ΣΤΖ κε αφτομομπίλια απ το ζαβότ ον. τυ ς. Στάλιν κε καλά-πο δυλέβυνε, άιτς, ότι τιάχ ςςέρις, àντα ντρανάς πάνο. Ιόχςαμ ι δικές-μας φάμπρικες ζμόνςαντο, τίλογα καματέφκνε καλά μπαςμάιδα, μπέκκα ςαπόζζκις γιά τιμίζκα στακάνιά!

Κε χόρια πας το ςάπον. Δεν μας ςόνι, ς. Στάλιν! Σαπόν ατόρα στα χορίατα πάι άλιαχ πολά αχ το εμπριζνό τον κερό νκυρέ. Μις θέλυμ να ζυμ πες το τιμιζλίχ, κυλτύρνο. Ας κάμνι ι φάμπρικες-μας πολà καλά ςαπόνια, χυριστά τυαλέτνι νευςςίστι ςαπόν. Στα όλα πολά δε ςόνι ατίτκο ςαπόν—τυαλέτνι.

Στο ςτερνό, το τρίτο-μας τ' ιριτζά, για τιν πότζτα. Πυςύρκα δυλέβ ακόμα ι πότζτα-μας, άλιαχ τζαμάνκα. Χριάζετε να καλιτερέβυνε τι δυλιά-τις, ναμί φέρνι-μας άιτς αργός τις γαζέτες κε τα χαρτία-μας. Ι στανίτςα-μας εν 35 βέρςςα απ τι ςτάντςια, άμα ι γαζέτες ςόνε ςε μας πες τα 5-6 μέρες. Κόμα καλί στράτα άντα εν. Πὺ φελά αύτο; Ι γαζέτες δε χριάζετε να πιμένυν τόσο αργός. Μις γινέκες, άλιαχ κάμυμ ιντερεςοβατςα με τις γαζέτες, πος να λέις, θέχυμ να κςέρυμ όχι μόνο για τις δυλιές πες τα κολχόζια-μας, μα να κςέρυμε τί καματέφκετε πες όλι-μας τι χόρα (ςτρανά) κε στο όλο το ντυνιά.

Διάβακςαμε μις πες τις γαζέτες κε στις ςομπράνιες-πα αγρίκςαμ-το, ότι στι Γερμανία ι φαςςίςτες, τίνα πίρανε τόρα το βλάςτ στα ςςέρια-τιν, μαγανέβνε να γιρίζνε τι δυλεφτάδικι γινέκα ςτο εμπριζνό, να τιν μπικιτρέβνε στιν πλιτά, στα κυτία κε ανκύνια, ναμί κςερ άλο τίπος-πα. Χυτζζυρλίδκο φάνεν-μας αφτό. Θαρίς-κε κυλτύρνι κόζμος-πα ίνε, μα θέλνε να έχνε τις γινέκες στι ςκυτνία κε στο ράμπςτβο. Μις θαρύμε, ότι αφτί δε θα μπορύνε να το κάμνε άιτς, τίλογα νυνίζνε, άιτς λυγάς, τίλογα ι δικί-μας κυλάκι δεν μπόρςαν να μας στέγνε. Ο δυλεφτάδικος κόζμος θα τςακόνε τι γύλα τον φαςςίςτον.

ΒΑΘΕΑ ΑΛΕΤΡΙΚΣΕΝ ΤΟ ΖΙΣΙΜΟ-ΜΑΣ

Τ' ΑΛΕΤΡΙ ΤΙΣ ΡΕΒΟΛΙΥΤΣΙΑΣ

Α μις ατόρα, ς. Στάλιν, κάμυμ πλανίροβατ, τίλογα πολά να χυτχαρέβυμ τι γινέκα-κολχόζνιτςα άπ τις βαριές δυλιές τυ ςπιτιύ, τίλογα να λαφρένυμ το βαρί τις το ζίςιμο, για να μπορί τιάλο πολά να δυλέβι στις ντζζυμαγιατλιχί δυλιές κε στιν παραγογί (προιζβότςτβο).

Εχυμε άρταχ εμίς ντετγιάςλες, έχυμε κε ντεπλοςτζάτκες. Όλι τιν άνιχςι κε τον καλτέρ τα δικά-μας τα μικρά απ αφτά, πύια κόμα 6ζάννε ος τα 14-χρονό, ντρανιςςκάτανταν ςτις γιάςλες κε ςτις πλοςτζάτκες. Τις γιάςλες για τα μπαλάιδα, πύια δεν τα πέκυπςαν ακόμα, ίτανε οργανομένα στο τζόλ, πυ δύλεβανε ι μάνες-τυς. Νυνίζυμ ατόρα, τίλογα αφτί τι δυλιά να τιν μπικετρέβυμ κε να τιν καλιτερέπςυμ. Χριάζετε τις υτζρεζζτένιες για τα μικρά να τις κάνυμε ιποδιγματικές (ομπραζτςόβι), ατίτκες, ότι εκί για το μικρά να εν αχ τα ςπίτια-τυς καλίτερα. Τα κολχόζια δε χριάζετε να γιέβυνε για τ' αφτό κεμόνο καπίκια. Τιχατάρ τι χαρτζέβυνε για τ' αφτό καπίκια, αφτά τα καπίκια το κολχόζ θα τα γιρίζ, πος να λέις ι γινέκες, τίνα θα φτιρύν απ το ντράνεμο τα μικρά, θα δυλέβυνε πολά κε καλά στο ντζζυμαγιατλιχί τα νικοκιριό.

Φέτυς ακόμα, ελμπέτ, δε θα ςον το χυβάτ-μας να χτίςυμε κενύρια ςπίτια για τις πεδικές υτζρεζζντένιες, μα τίλογα να πλυςςένυμ, θα τα κάμυμ όλα, τίλογα πρεπ. Εχυμε ςτό νύ-μας, ότι θα μπορύμε να τα κάνυμε τον κερό.

Κάμυμ πλανίροβατ ατόρα ένα τιάλο: ντζζυμαγιατλιχί πράτζετζνι. Ατίτκο δυλιά εν τεκμίλ κενύριο ςτο χοριό. Αμα εμίς απ αφτό δεν ςαχνέβυμ. Τί τιάν εν-πα, πρέπι να οργανόςυμε πες κάθε κολχόζ, γιά κε πες κάθε μπριγάδα ντζζυμαγιάτλιχί πράτζετζνι. Κε δεν ίνε 6αρί να λείς να το κάνυμ. Λέγυνε, εν ατίτκες μιχανές, πύια με το ιλεχτρίτζεςτ6ο μοναχά πλίςςκνε, τζυμάζυνε κε κςερόνονε, μα εμίς ακόμα δίχος ατίτκες μιχανές-πα περάζυμ-το. Στο έρχετε τον κερό, ελμπέτ, μις θα ςόνυμε να έχυμε μιχανές-πα, α τόρα εμίς θέλυμε μόνο κανα-δια λαπάτζα, καμπόσα λακάνες, υτύιδα —κε θα έχυμε κολχόζικο πράτζετζνι. Ζερ αύτο εν τόςο χαντάρ 6αρί να το κάνυμ;

Έμαθαμε μις τόρα απέςο-μας μέγα χοβάτ. Μις δε ίμετς μοναχί, αντάμα-μας εν ι εργατικί τάκςι, για τα μας ςτέκετε

ι κομυνιςτικί πάρτια, για τα μας χασιβετλέβ το κράτος-μας (γοςυτάρςτβο). Ολι ι χορά εν δικί-μας! Ζερ εν στο ντυνιά ατίτκι δυλιά, πύιο εμὶς, δυλεφτάδες, δε μπορύμε να το κάνυμ!

Σιμόνι ι επετιρίδα τις μεγάλις Οχτοβριανίς ρεβολιύτςιας. 16 χρόνια πέρασεν άρταχ ας αφτό τι μέρα, άντα οργανόθεν το ςοβιετικὸ βλαςτ. Βαθέα αλέτριxςεν τ' αλέτρι τις ρεβολιύτςιας δικό-μας του ζίςιμο! Δε θα φιτρόνυν απάνο ατόρα τα κυλὰκικα αγριοχόρταρα. Μπέκκα ςτέκυμιτς εμίς πας το ςοςιαλςτικό τον πάτο κε αφόβιτα ντρανύμε έμπρο. Ι αβριζνί μὲρα για τα μας ίνε φοςερό. Μις μπυτύν πιςτέβυμ-ςας κε όλι τι μπολςςεβίκικι πάρτια. Πρατικςέτ-μας με δινατόςας το χέρι στι λενινικί ςτράτα. Αφτί τι ςτράτα ντινκάιςαν-τιν άρταχ μιλιόνια κόζμος. Μις θα παγένυμ πίςο-ςας, κε δε θα κλόθυμ να ντρανύμ-πα ακςαπίςα.

Μίς, χοριάτικες γινέκες, τίνα ίτανε στα όλα πολά ιςςλετραιμένες στιν τςαρικί Ρυςία, λέγυμε-ςας: ςτο εμπριζνό γίριζμο τ' εν! 'Εντιριμ ακόμα αν έχνε ςτο νύ-τυς ι καπιταλιςτές να χυλτέβυνε πὰνο-μας,—καλὰ ας νυνίζυνε πὰς αφτό. Μις ίμετς έτιμι να βγένυμ χαρςςύ ςτυς αφίλαχτυς μύςαφίριδες. Μις θα πελίγυμ τυς άντρες-μας, τα πεδία-μας κε τ' αδρὲφια-μας να ςαχιντρέβυνε τιν ΕΣΣΔ, α το νικοχιρόμας κανά-λυγάς ντρανύμ-το. 'Εντιριμ αν χριάςςκετε, εμίς απλόγυ-μας-πα θα πάρυμ τα τυφέκια ςτα χέρια-μας κε δε θα δόκυμ ςτον ντυςςμάνο-μας τι χόρα-μας, όπυ χτίζετε βαχτλίδκο όμορφο ζίςιμο τυ δυλεφτάδικυ κόζμυ.

Παρέτε ς. Στάλιν το δικό-μας ζεςτό πυλαςίς. Ζιςέτε καλά ακόμα πολά χρόνια. Πέτε το πυλαςίς-μας ςτον ς. Καγανόβιτζ, τίνα ίτυνε καλτερί ςτι δικί-μας ςτανίτςα, άιτς-κε πετέ-τε πυλαςίς ςτιν Νατέζζτα Κονςταντίνοβνα Κρύπςκαγια.

Стат. форм. 110×150. $1^1/_4$. печ. лист—42,000. Тіраж 1000

Місклiт—2432 Маріупіль, держдрукарня. —Зам. 8978.

ТІМІ—10 К.

ЦІНА—10 К.

НА ГРЕЧЕСКОМ ЯЗЫКЕ

ПИСЬМО т. СТАЛИНУ

от колхозниц района деятельности Советской МТС, Георгиевского района на Северном Кавказе.

ГРЕЦЬКОЮ МОВОЮ

ЛИСТ ДО т. СТАЛІНА

від колгоспниць району діяльности Радянської МТС, Георгієвського району на Північному Кавказі.

„УКРДЕРЖНАЦМЕНВИДАВ“